

Літературно-музична композиція «Україна моя вишивана»

Мета: ознайомити учнів із історією вишитого рушника, використанням його в обрядах та звичаях; виховувати почуття пошани до вишиванки як національної відзнаки, розуміння краси народної вишивки; формувати ціннісне ставлення особистості до історичних, культурних і духовних надбань рідного краю.

Перебіг заходу

Учителька. Сьогодні проводимо свято «Україна моя вишивана»

Для цього ми на виставці «Рукотворне диво» представили обереги наших родин. Хочу нагадати слова Василя Скуратівського: «Маючи такі обереги, народ зумів уберегти від забуття нашу пісню й думу, нашу історію й родовідну пам'ять...».

Читець.

Мій народ якось вигадав
Український рушник.
Щоб і хата була – красивішою,
Щоб і доля була – прихильнішою,
Щоб весілля було – та й клечальнішим,
Щоб зажинки були величальніші.
Стежку Сковороди і Тарасову думу
І безмежного поля солону можуть,
І колосся любові, і зернятко суму,
Рушники українські у вічність несуть.

Ведучий. Український рушник... На ньому вишита доля нашого народу. На ньому переплелися і радість, і біль, і щастя, і горе.

Ведуча. Стверджують, що саме слово "рушник" походить від слова "рушати". Мати, проводжаючи сина в дорогу, в армію, замотувала хлібину у рушник, промовляла: "Рушай щасливо, хай благословить тебе Бог!". Той рушник, вишитий руками матері, оберігав сина від зла, від нещастя, нагадував про тепло рідної домівки, кликав з далеких доріг до отчого порогу.

(Інсценізація вірша)

Мама:

Ой прийми, синочку, рушничок від мене.
Від зла, від спокуси, хай береже тебе,
Його вишивала різними нитками,
Стиха поливала дрібними сльозами.
І у цьому рушничку всі мої старання,
На тебе мій сину усі сподівання,
Ой іди, синочку, та скоро вертайся,
Дарунка від мами, сину, не цурайся.

(Пісня «Рідна мати моя»)

Ведучий. Не було жодної хати в Україні, де не палахкотіли б вишиті узорами рушники. Недаремно склав народ такі прислів'я: «Хата без рушників, що родина – без дітей», "Рушник на кілочку – хата у віночку». Ми також можемо

пишатися своїми майстринями-вишивальницями. Це підтверджують вишиті вироби, представлені на виставці «Рукотворне диво». А дівчата зараз продемонструють рушники-обереги своїх домівок.

(Танець з рушниками)

Ведуча. Рушник супроводжував людину все життя від самого народження і до смерті. Зараз я вам розповім та покажу, де використовували рушники наші предки.

(Перегляд слайдів презентації «Українські рушники» (Додаток), слайд №1)

З давніх-давен українці вітали найдорожчих гостей духмяним хлібом на вишитому рушнику, щоб було більше добрих друзів у світі. Шана до хліба особлива, як до батька-матері, тому завжди будь-який, буденний чи святковий, хліб клався на рушник або обгортався.

(Слайди №2, №3)

Ведучий. На весіллі руки молодят зв'язують рушником на щастя, на долю та стелять їм під ноги, і на ньому дають обіцянку на вірність.

(Слайди №4, №5)

Ведуча. У далеку дорогу брали з собою рушник на згадку про рідний дім, із рушником матері проводжали синів.

(Слайд №6)

Ведучий. У деяких місцевостях, коли будували дім, дерево для стелі піднімали на рушниках, потім ці рушники дарували майстрам. А коли стіни були зведені, у кутку вішали ікону, а поверх неї – рушник.

(Слайд №7)

Ведуча. Коли в сім'ї народжувалося немовлятко, ліжечко прикрашали рушничком.

(Слайд №8)

Ведучий. Гарно оздобленими рушниками накривали кошики з паскою (на Великдень) чи яблуками (на Спаса), коли ішли до церкви.

(Слайди №9, №10)

Ведуча. Хліб і рушник – одвічні людські обереги. Хліб і сіль на вишитому рушникові – то є ознака українського народу.

Хлопчик і дівчинка

На рушник розшитий
Хліб кладемо з сіллю,
Щоб завжди ми з вами славили Вкраїну
Й шанували в світі над усе людину.
(Підносять хліб і сіль присутнім на святі)

Експедиція «Село моє вишиване»

2024/2/13 22:38

©Григораш Наталія

